

OP HET TWEEDE *gezicht*

SOCIOBLOGIE

tekst ROY KEMMERS

“NEE, IK LEES HET BOEK of het script nooit, ik deed maar wat”, antwoordde de Britse actrice Cara Delevingne sarcastisch op de vraag of ze het boek had gelezen waar de film *Paper Towns* op is gebaseerd. De sfeer werd niet beter in het restant van het interview.

Iedereen kent ze wel, de interviewtjes die acteurs geven voor de promotie van hun nieuwste film, zittend in een registersstoel met als decor een poster van de rolprent. Aan promotie van een film wordt zo ongeveer de helft van het budget uitgegeven, dus de hoofdrolspelers moeten vaak lange dagen maken om steeds dezelfde vragen te beantwoorden voor verschillende media. Dat acteurs hierdoor wat geïrriteerd kunnen raken wordt ze niet altijd in dank afgenomen, want ‘ze verdienen een paar miljoen in zes weken werken, dus dan kun je in ieder geval een beetje enthousiast zijn’. Die opmerking viel ook Cara Delevingne ten deel nadat ze op haar eigen wijze had gereageerd op de vraag van presentatoren van *Good Day Sacramento*.

PLATGESLAGEN

Het is verleidelijk om te delen in de verontwaardiging van zulke commentaren. Schrijver John Green toont echter de andere kant van het verhaal. Hij schreef het boek *Paper Towns*, was nauw betrokken bij de film en vergezelde de acteurs tijdens menig interview. Op het blog Medium vertelt hij hoe toegewijd en professioneel actrice Delevingne is en waarom dit geval een typisch voorbeeld was van seksisme in dit soort interviews.

Complexiteit doet het niet *goed in sound- bites.*

De mannelijke hoofdrolspeler Nat Wolff werd namelijk keer op keer gevraagd *wanneer*, en niet *of* hij het boek had gelezen. Als gevolg van de hoeveelheid interviews en steeds dezelfde terugkerende vragen, vertelt Green verder dat elke poging van hem om gelaagdheid over het voetlicht te brengen genadeloos werd platgeslagen. Complexiteit doet het niet goed in soundbites. Of het nu typisch is voor dit genre of dat het komt door de commodificatie van personen in Hollywood, kennelijk zijn dit bij uitstek omstandigheden waarin men op stereotypen terugvalt.

De neiging om de eerste indruk te omarmen wordt in de sociale wetenschappen gecombineerd met de noodzaak om naar

de tweede op zoek te gaan. Complexiteit moeten we dus zowel reduceren tot theorie als uitbreiden tot een tweede indruk.

SLAPENDE STAD

Onder de titel *Mumbai Sleeping* publiceerde antropoloog en documentairemaker Dhruv Dhawan een foto-essay op Contexts, een weblog van de American Sociological Association. Hij brengt hierin de stad in beeld zoals die slapend op straat kan worden aangetroffen. In de hoofdstad van India brengen duizenden mensen elke nacht op straat door.

Op Vimeo plaatste Dhawan een compilatievideo van wat hij tijdens zijn veldwerk zag. Een kind slapend op een scooterzadel, een chauffeur op de motorkap van zijn taxi, mensen voor hun winkeltje. En een man overdag, zittend en slapend in de middenberm van een drukke verkeersader. De indringende beelden van het slapende Mumbai, waarbij vaak de enige beweging komt van het rondkruipende ongedierte en het voortrazende verkeer, laat de betekenis van het slaapgedrag van deze Mumbaikar laveren tussen hachelijk en argeloos.

NOODZAAK

De fotograaf waarschuwt zijn publiek de portretten niet uitsluitend als ‘zelig’ te classificeren, omdat wanneer we ‘de armen een narratief opleggen, we hun perspectief veronachtzamen.’ Voor veel van deze mensen zelf is het normaal. En daarbij, ‘hebben mensen de aarde altijd als bed gebruikt’, en aldus stelt hij dat we met ons bed-imperatief ‘een menselijke noodzaak in een luxe hebben gefetisjeerd.’ ✕